

определените удари. Това зрелище гледал принц Хеопс със наслада и се забавлявал по своему от писжите на бичувания. А когато на утрото наказания се появявал на служба сжвсем превит и окуцял, принца се смеял страшно, но никаква мисъл за сжстрадание не му идела на ум.

Любимото занятие на принца било ловене на риба. Неговия царствен баща му бил подарил една собствена, малка ладия, която била цела позлатена и на всеки край имала по едно хубаво, синьо лотусово цвете, а в средата на цветето лжщели златни тичинки. Хубава е била гледката, когато принца стоял в блестящата лодка, изправен в своята пжстронавезена одеждица и се плжзгал по сияещия Нил надолу, джржащ, готово за мятане, копие то си с простяна ржка. Един от малките нубийци седял до него, за да управлява лодката, другите го придружавали, една част с плаване, друга част карайки лодката с палмови пржте.

Един ден принца убил една особно голема, редка риба. Високо се провикнал той и заповедал на робите, да донесат рибата в ладията, но, вжпреки ловкостта и бжрзината на момчетата, рибата се откжснала от копие то и им се изтжрвала от ржцете. Принцът избухнал тогава в силен гняв, почнал да удря с краката си, че едва не се проджнила ладията, засилил се с копие то и го метнал по главата на едного от плаващите роби; улучил го добре и Нил почервениял от кржвта на момчето. Принц Хеопс, обаче, не обржщал внимание на туй, а крещял високо на другите: „Когато стана цар, ще ви науча аз вас още по-добре, как трябва да се изпжлняват заповедите ми“.

Когато стария цар чул за тая история, станал сериозен.

„Който иска да бжде мжджр владетел“, рекжл той на своя син, „той трябва да сжмее да си спечели любовта и почитта на своите подданици; а ти им печелиш само умразата, и ог тебе не само ще се боят, но сжщо и ще се ужасяват и гнева на боговете ще те придружава в живота. А който като тебе е предопределен да получи короната на Горни и Долни-Египет, той още с време трябва да започне, да се покаже достоен за такжв един сан.“

Сега принца беше израсжл и бе станал голям мжж, а заедно с него беха порастнали и неговите лоши наклонности. Цар Хеопс египетски, който сега носеше двойната корона на татка си, бе страшилище за своите подданици.

Голямо беше неговото царство и голяма беше неговата мощ, за да мжчи и наказва поданиците си. На всяка цена искаше той

да прослави името си. Още войските му воюваха в долините на Синай, а той кроеше, планове за нови войни и, сжграждайки все нови градове, напжрягаше работната сила на своите поданици до край. И при все това народа пак би следвал тия заповеди на драго сжрдце, защото не беше научен друго яче, стига само да не беше издадена от преди малко време една ужасна, ужасаваща сжрдцето заповед от Фараона. „Затворете храмовете и преустановете жертвоприношенията“, така беше заповядал той в разпален гняв, когато един ден бе забележил, как изнурени работници побягваха в храмовете, за да си отпочинат там, под предлог, че ще принесат жертва.

От деня на тая ужасна заповед, хората почнаха да се скитат мрачни и смутени наоколо, тжй като им бе отнето най-милото нещо. В ежедневните жертвоприношения и богомоления беха привикнали те да черпят нова сила за тежката и изнурителна работа; но ето сега всички храмове се затвориха и никой жрец не смееше да изпжлни своята свещенна длжжност. И ако по-рано людето само се боеха от царя, сега те започнаха да го мразят и да се ужасяват от него и не един юмрук почна да се издига зад гжрба му, когато той, блестящ от злато, минеше с великолепната си колесница през улиците; бяха се уговорили, да не произнасят вече името му, а и след смржтта му никой да не помислюва зарад него; най-големия позор, който можеше да сполети един египтянин, бе намислен за него: спомена му трябваше да бжде заличен за винаги; да, беха се заклели да му отмжстят най-жестоко: да откраднат някак мжртвото му тяло и да го унищожат, за да не може безсмжртната му душа да намери на другия свят никакжв покой, а да се скита от тяло в тяло вечно и да не получи никакжв дял в радостите на задгробния живот. Египетския народ живееше с мисжлта за задгробния живот, и за най-голямо нещастие и най-голям позор считаха те за едно семейство, ако мжртвото тяло на някой от членовете на това семейство не бждеше най-грижливо запазено.

И отпжрво тихичко шжпнатото, а по-сетне все по-високо и по-високо изричаното решение на народа бе дошло до ушите на жреците, и Анас, стария пжрвожрец, бе имал смелостта да предупреди царя; той се надяваше, че ще може да повлияе на владетеля и да го доведе още веднаж на по-добри пжтища, като му даде да разбере ожесточеното настроение на народа.

И по-дълбоко, от колкото даваше да се забележи, бяха разколебали царя сжобщенията на пжрвожреца. Макар че сжс цялото си сжще-